

РЕШЕНИЕ

№ 1757

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5968** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба, депозирана от Кмета на район "П." в Столичната община, чрез юк.Д., против Решение № 20141260/17.06.2021 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 10038/2018 г., с което по жалба на И. П. П. от [населено място] е отменена Заповед № РД46-140/20.06.2001 г., издадена от Кмета на район "П." в СО, с която е признато правото на наследниците на Г. К. Р. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, да придобият собственост при изпълнение на условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху имот с планоснимачен № 2151 от кадастрален лист Г-11-10-А, м. "К.", землище на [населено място], район "П." в СО, и е възложено извършване на оценка на имота.

Касаторът излага доводи, че решението на СРС е неправилно, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон и при допуснато нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че СРС неправилно е приел, че не е установена идентичност между предоставения на Г. Р. за ползване имот, описан в Удостоверение № 753/16.05.1979 г. и процесния по делото поземлен имот с ид.№ 44063.6229.2151; и че обстоятелствата, свидетелстващи за датирането на постройката отпреди 01.03.1991 г., не са доказани безспорно. Счита, че по делото безспорно е

установено, че правото на ползване е предоставено на Г. К. Р. по силата на акт, предвиден в нормата на § 63 от ПЗР на ИД на ППЗСПЗЗ и неговите наследници са подали молба в законоустановения срок за трансформиране на правото на ползване в право на собственост и в тази връзка акцентира на представените към молбата от същите писмени доказателства. Релевира възражения за неправилност на изводите на СРС относно доказателствената стойност на представените по делото писмени доказателства – кадастрален план и разписан лист към него. В тази връзка акцентира на заключението от приетата СТЕ, съгласно което кадастралният план, действал до одобряването и приемането на КККР е от 1981 г. Сочи, че в него процесния имот е с пл.№ 2151, а в разписната книга към него е записано, че същият се владее от наследниците на Г. К. Р., а впоследствие с одобрената със Заповед № РД-18-46/18.08.2011 г. кадастрална карта за [населено място] процесният имот е с ид.№ 44063.6229.2151 и продължава да бъде записан на наследниците на ползвателя Г. К. Р.. Твърди, че СРС не е обсъдил експертното заключение в частта, в която е посочено, че е налице идентичност на част от предоставения за ползване имот с част от имота, описан в Нотариален акт № 126/1997 г., издаден въз основа на Решение № 630/28.07.1997 г. на ПК-с.Л.. Излага възражение, че Съдът е игнорирал информацията, че в решението на поземлената комисия е записано, че имотът попада в терен по § 4 от ЗСПЗЗ и за него не е записан номер и графична площ. Намира, че по силата на закона доказаните права на ползвателя по § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ изключват правото на възстановяване на собствеността на бившия собственика на земята. Счита, че неправилно СРС е приел, че пространствените предели на предоставения имот не са индивидуализирани в удостоверение. Отделно излага възражения, че СРС не е обсъдил правилно представените доказателства във връзка с трансформиране правото на ползване в право на собственост. Счита за неправилни изводите на СРС и по отношение на сградата в процесния имот и необоснованото твърдение, че в съдебното производство не са събрани никакви доказателства дали същата е била построена преди 01.03.1991 г. За неправилен счита изводът на Съда, че липсват безспорни доказателства, че сградата е била построена към посочената дата, както и че същият извод е в противоречие с приложимата законова норма. От друга страна релевира довод, че от страна СРС приема за установено наличие на сграда в процесния имот, която е отразена в кадастралния план от 1981 г. и е заварена от вещото лице във връзка с допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза, а от друга страна, че няма никакви доказателства дали същата е била построена преди 01.03.1991 г. В тази връзка твърди, че въз основа на събраните доказателства, включително и допуснатата СТЕ следва безспорен извод за наличие на сграда, съществуваща към 01.03.1991 г., противно на твърденията на жалбоподателката И. П. П.. Допълва, че изводът на СРС, че по делото не са събрани доказателства дали сградата е била построена преди 01.03.1991 г., са неправилни и не кореспондират с представената по делото административна преписка и СТЕ. Счита, че ако въпреки заключението по основната и допълнителна СТЕ, включително и от представените от вещото лице уточнения в съдебно заседание, по отношение съществуването на сградата към изискуемата дата, то пред СРС продължава да е налице съмнение относно съществуването и датата на завършване на сградата, то Съдът е следвало да даде указания на страната, в чиято доказателствена тежест е, да ангажира съответните доказателства относно тези спорни факти. Предвид липсата на такова указване релевира довод, че е допуснато нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на обжалваното решение.

Претендира юрисконсултско възнаграждение. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касация – И. П. П., се явява лично, представлява се от адв.М., който моли Съда да отхвърли касационната жалба. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

Заинтересованата страна – М. Н. И., лично и като наследник на М. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Н. Н. И., лично и като наследник на М. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – П. С. Н., лично и като наследник на М. К. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Г. В. Н., лично и като наследник на М. К. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – М. В. Н., лично и като наследник на М. К. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Ц. П. М., лично и като наследник на М. К. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Р. П. М., лично и като наследник на М. К. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – И. О. Х., лично и като наследник на М. К. Н., се представлява от адв.В., която моли Съда да отхвърли касационната жалба и да остави в сила решението на СРС. Не претендира разноски.

Заинтересованата страна – А. О. В., лично и като наследник на М. К. Н., се представлява от адв.М., която излага становище за частична основателност на депозираната касационна жалба, и счита, че частично изложените в нея възражения следва да бъдат обсъдени от касационната инстанция. Излага довод, че въз основа на събраните пред СРС доказателства и фактически установявания, безспорно е установено, че наследниците на Г. К. са подали своевременно заявления за придобиване право на собственост върху ползвания от него имот, както и че в това заявление са посочени обстоятелства, че в този имот има построена къща от 1991 г., както и че от страна на вещото лице пред СРС е установена частична идентичност върху имота, който е предоставен за ползване. Счита, че следва да се има предвид обстоятелството, че са налице данни, за построена къща в този имот – в началото тя е била в процес на строеж и впоследствие строежът е запазен. Позовава се на факта, че в кадастралния план фигурира Г. К. Р., а впоследствие неговите наследници и това положение е запазено с новата кадастрална карта, т.е. налице са данни, че къщата е съществувала. Излага становище, че би следвало да бъдат дадени указания на заинтересованите страни да представят нови доказателства, тъй като същите не биха могли да са наясно какви изводи биха били направени въз основа на тях, и това ще доведе до изясняване на фактическата и правна обстановка по случая.

Заинтересованата страна – Н. М. Г., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Д. Л. В., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Я. Т. Н., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – С. К. Б., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Д. К. Б., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Н. Д. Б., непълнолетен, лично и като наследник на Н. И. Б., чрез майка си и законен представител Д. К. Б., не се явява и не изпраща представител.

Заинтересованата страна – Д. Е. Б., лично и като наследник на Н. И. Б., не се явява. Вместо него се явява адв.Й., която моли Съда да остави касационната жалба без уважение.

Заинтересованата страна – В. Г. Р., не се явява и не изпраща представител.

С. градска прокуратура, чрез прокурор П. дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба и моли Съда да отмени решението на СРС по изложените в същата съображения.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледан по същество, въпросът за нейната основателност почива на следните съображения.

От фактическа страна, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: Съгласно Удостоверение № 753/16.05.1979 г., издадено от Кметство [населено място], в изпълнение на ПМС № 76 от 1977 г. и Решение № 1 на Комисията към Кметство – [населено място], от м.май 1979 г., се предоставя на Г. К. Р. право на ползване върху нива /без посочване на площ и съседи/, находяща се в местност "К.", при граници: юг – полите на планината, север – бивша регулация, изток и запад – дерета, което може да се използва за трайни насаждения и междинни култури, като картофи, боб, ягоди, малини, касиси др.

С молба вх.№ 73/13.01.1998 г., подадена от наследниците на Г. К. Р. – Ц. Т. Р. и В. Г. Р., е заявено искане правото на ползване да бъде трансформирано в право на собственост на предоставения на техния наследодател имот, находящ се в землището на [населено място], местност "К.". В депозираната молба е отразено наличие на трайни насаждения и масивна постройка от сграда в имота, кладенец и беседка. Към молбата е приложен Удостоверение за наследници № 300/29.03.1991 г., от което е установено, че Г. К. Р., ЕГН: [ЕГН], е починал на 16.08.1991 г., като за наследници е оставил Г. Т. Р. – съпруга, също починала към настоящия момент и заинтересована страна В. Г. Р., ЕГН: [ЕГН].

Депозираната молба вх.№ 73/13.01.1998 г. е била разгледана от комисия по § 62 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ /Протокол № 28/17.03.1999 г./. От съдържанието на този протокол е установено, че комисията е приела за спазени изискванията на § 4 и следващите ПЗР на ЗСПЗЗ, като ползвателят може да придобие право на собственост върху предоставената му за ползване земя.

Въз основа на Протокол № 28/17.03.1999 г. е издадена Заповед № РД 46-140/20.06.2001 г. на Кмета на Район "П." в СО, с която е признато правото на наследниците на Г. К. Р. – ползвател по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, да придобият собственост при изпълнение на условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху имот планоснимачен № 2151 от кадастрален лист Г-11-10-А, местност "К.", землище на [населено място], Район "П.", СО.

С Решение № 630/28.07.1997 г. на ПК-с.Л., влязло в законна сила на 14.08.1997 г., е възстановено правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на наследниците на И. Н. Заешки, на недвижим имот, съставляващ нива от 4.500 дка, пета категория, находяща се в терен по § 4 на [населено място], в местност "К.". Съгласно Удостоверение за наследници изх.№ 400/24.10.1997 г., наследник на И.

Н. Заешки, починал на 28.02.1972 г., е И. П. П..

От допуснати и приети по делото основна и допълнителна СТЕ, неоспорени от страните от страните, СРС е установил, че е налице идентичност на част от ПИ № 6164.2151, предоставен за ползване с обжалваната заповед, с част от ПИ № 6164.25.11, заявен за възстановяване в ПК-с.Л., като застъпването на двата имота е от 288 кв.м. по букви и цифри А-Б-13-14-А на приложеното копие от ПНИ. От страна на вещото лице е установено, че въз основа на решението, наследниците на И. Н. Заешки са се снабдили с Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по реда на ЗСПЗЗ № 126, том Х., нотариално дело № 4000/1997 г., 25.11.1997 г. по описа на И. Г., първи нотариус при СРС. В.л. е установило, че в цитирания по-горе нотариален акт са разменени площите, тъй като по документ площта на възстановения имот е 4 500 кв.м, а 4 330 кв.м е площта на стария имот пл.№ 294 по ортофотоплана от 1954 г. За територията все още не е имало възложен и изработен ПНИ, но е имало регистър и график на бившите земеделски земи. Имотът е попълнен в актуалния кадастрален план с пл.№ 2511 с площ от 2 692 кв.м, показан по цифри 2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-Б-2 на представено по делото копие от ПНИ, като към тази площ не са включени частите от ПИ 2151 /288 кв.м/ и ПИ 2152 /391 кв.м/. Кадастралният план, действал до одобряването на КККР, е от 1981 г. Процесният имот пл.№ 2151 е с площ 513 кв.м. В разписната книга е записано, че имотът се владее от наследниците на Г. К. Р., както и че в имота е нанесена "сграда в строеж". Процесният имот пл.№ 2151 е южно от регулацията на [населено място], т.е. извън регулация. Според в.л. в картата на възстановена собственост на [населено място], цялата територия на местн."К.", в която попада и процесната нива, е с № 300 и е отразена като територия, попадаща под разпоредбите на § 4 от ЗСПЗЗ, вид територия: за нуждите на селското стопанство, начин на трайно ползване: вилни зони, вид собственост: съсобственост. Вещото лице е посочило, че областният управител на Област С. възлага изработването на ПНИ за територията на местност "К.". Със Заповед № РД-15-221/01.07.2004 г. на фирмата са били предоставени Р. на старите собственици и цифровия модел, изработени от фирма ЕТ "Тодор Костадинов". Съгласно установеното от вещото лице, стар имот № 603.294 с площ 4 330 кв.м, застъпва тринадесет новообразувани имота, между които и част от новообразуван имот № 6164.2151, отреден за ползватели по реда § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, от който 288 кв.м, попадат в стария имот № 294 по букви и цифри А-Б-13-14-А. В ДВ, бр. 16/18.02.2005 г. е публикувана обява за подаване на възражения срещу изработения ПНИ на местн."К.", [населено място]. Постъпилите възражения са били разгледани от комисия, за което е изготвен Протокол № 4/13.07.2005 г. Със Заповед № РД-15-246/20.07.2005 г. на Областен управител на Област С. е одобрен ПНИ в местност "К.", [населено място], Район "П.". С Решение № 2158 от 26.02.2015 г. на ВАС по адм.дело № 14674/2013 г. е отменено Решение от 05.11.2012 г. на СГС по адм.дело № 1297/2006 г. в частта, в която е отхвърлена жалбата на И. П. П. срещу Заповед № РД-15-246/20.07.2005 г. на Областен управител на Област С., с която е одобрен ПНИ в местн."К.", [населено място], в частта относно имот № 6164.2151, като процесната заповед е отменена в тази част и преписката е върната на административния орган за процедиране съобразно указанията. В.л. е посочило още, че кадастралната карта на [населено място] е одобрена със Заповед № РД-18-46/18.08.2011 г., като в същата процесният ПИ е с ид.№ 44063.6229.2151, с площ 513 кв.м, записан на наследници на Г. К. Р.. Установено е, че в имота е посочена жилищна сграда с идентификатор 44063.6229.2151.1 с площ от 23 кв.м. В тази връзка в.л. е приело, че е налице идентичност на част от ПИ 6164.2151, предоставен за ползване, с част от ПИ № 603.294 /стар 294/, заявен за възстановяване от наследниците на И. Заешки и описан в Нотариален акт № 126/1997 г., като застъпването на двата имота е от 288 кв.м по букви и цифри А-Б-13-14-А на приложеното копие на ПНИ, описано подробно на л.3 от СТЕ. Вещото лице е посочило, че не може да даде отговор дали е идентичност между имота, предоставен за ползване на Г. К. Р. по силата на Удостоверение № 753/16.05.1979 г. и имотът, предмет на обжалваната заповед, тъй като в издаденото удостоверение имотът не е посочен с номер, няма скица по предварително

изработен парцеларен план и не са посочени съседни. Вещото лице е посочило още, че всички имоти в местн."К.", [населено място], са на ползватели по § 4 от ЗСПЗЗ, поради което може да се каже, че имотът е в територията, определена и раздадена на ползватели, както и че ПИ с № 6164.2151 с площ 513 кв.м в местн."К.", съществува сграда, която в кадастралния план от 1981 г. е била нанесена с пунктирна линия, тъй като е била в строеж.

В с.з. вещото лице е изяснило, че по принцип е следвало да бъде изготвен парцеларен план с номера на имотите, отредени за ползватели, с достъп до всеки имот, след което да се предоставят за ползване, но не е процедирано по този начин. От допълнително допуснатото заключение на СТЕ е установено, че описаните в Удостоверение № 753/16.05.1979 г. граници: юг – полите на планината, север – бивша регулация, изток и запад – дерета, са за територията, в която са предоставените земи по ПМС № 76/05.12.1977 г. и не са граници на ПИ 2151. В.л. е посочило, че със Заповед № РД-09-310/12.11.1998 г. на Кмета на Район "П.", СО въз основа на Заповед № РД-09-580/03.09.1998 г. на Кмета на СО, е възложено на районните кметове да назначават комисия, която да даде становище относно спазването на изискванията на актовете на държавните органи, посочени в § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, както и дали са налице другите условия, съгласно § 4а и § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ, даващи основание на ползвателите да придобият право на собственост върху предоставените им за ползване земи, която се е произнесла с Протокол № 28/17.03.1999 г. на основание § 62, ал. 2 от ППЗСПЗЗ, че в имот 2151 има построена сграда, отговаряща на изискването на § 1, ал.3 от ППЗСПЗЗ. При извършено посещение на място от страна на вещото лице е установено в имота наличието на масивна сграда с покрив от гофрирана ламарина.

При така установената фактическа обстановка Съдът е намерил от правна страна, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Приел е за безспорно установено по делото, че процесният имот с ид.№ 44063.6229.2151, с площ 513 кв.м, попада частично в ПИ № 603.294 /стар 294/, заявен за възстановяване на наследниците на И. Заешки, като застъпването на двата имота е от 288 кв.м. по координатите, посочени от вещото лице по делото. Приел за основателно наведеното в жалбата оплакване на И. П. П., за липса на предпоставките по § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ, предвид, че в производството пред СРС не е установено безспорно наличие на идентичност между предоставения на Г. К. Р. за ползване имот, описан в Удостоверение № 753/16.05.1979 г. и процесния поземлен имот с идентификатор № 44063.6229.2151, с площ 513 кв.м. Това следва пряко от обстоятелството, че пространствените предели на предоставения имот не са индивидуализирани в предоставеното пред СРС удостоверение, с което имотът е предоставен за ползване, освен това имотът не е с посочен номер, няма скица по предварително изработен парцеларен план и не са посочени съседни. Районният съд се е позовал на установеното от вещото лице, а именно, че описаните граници: юг – полите на планината, север – бивша регулация, изток и запад – дерета, са за територията, в която предоставените земи по ПМС № 76/05.12.1977 г. и не са граници на ПИ 2151. Първоинстанционният съд е установил, че действително по делото са събрани данни, че в разписната книга към кадастралния план от 1981 г. за имот пл.№ 2151 с площ 513 кв.м е посочено, че същият се владее от наследниците на Г. К. Р., и че в имота е нанесена "сграда в строеж", но че този запис по никакъв начин не води до извод, че процесният имот с пл.№ 2151 е идентичен с предоставения на Г. К. Р. за ползване през 1979 г.

Районният съд е приел, че по делото не се установява при условията на пълно и главно доказване, съобразно разпределената доказателствена тежест и втората, посочена от административния орган, предпоставка за издаване на отменената от съда заповед.

СРС е изложил следните мотиви по отношение на твърдението, че в процесния земеделски имот има построена сграда и изложените от административния орган доводи, че за имота е приложима разпоредбата на § 4а, ал.1 ЗСПЗЗ, съгласно която, гражданите, на които е предоставено право на ползване върху земи по § 4, при спазване на изискванията на актовете на държавните органи, посочени в него, придобиват право на собственост върху тях, когато са построили сграда върху земята до 1 март 1991 г. и заплатят земята на собственика чрез

общината по цени, определени от Министерски съвет, съгласно чл.36, ал.2 в тримесечен срок от влизане в сила на оценката. В тази връзка районният съд е посочил, че тежестта на доказване на този факт е на наследниците на ползвателя и на административния орган, а същите в хода на развилото се съдебно производство не са представили доказателства в тази насока. СРС е приел, че действително вещото лице по делото е посочило, че в ПИ № 6164.2151 с площ 513 кв.м в местн."К." съществува сграда, която в кадастралния план от 1981 г. е била нанесена с пунктирна линия, тъй като е била в строеж, като при посещението на място, макар и при липса на достъп, вещото лице установява наличие в имота на масивна сграда с покрив от гофрирана ламарина. Но Съдът е приел за недоказано по делото датирането на постройката отпреди 01.03.1991 г. Приел е, че в Протокол № 28/17.03.1999 г. на основание § 62, ал.2 ППЗСПЗЗ, съставен от помощната комисия, че е изрично посочено, че в имот № 2151 има построена сграда, отговаряща на изискването на § 1в, ал.3 ППЗСПЗЗ, но и че в развилото се съдебно производство не са събрани никакви доказателства дали същата сграда е била построена преди 01.03.1991 г. При така установеното Съдът е приел, че оспорената заповед е незаконосъобразна и я е отменил.

Административен съд-София град намира касационната жалба за основателна.

Районният съд правилно е приел, че Заповед № РД 46-140/20.06.2001 г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, както и че не е допуснато нарушение на административно процесуалните правила при издаване на административния акт.

Отменителната мотивировка се базира на липсата на идентичност между предоставения на Г. К. Р. за ползване имот, описан в Удостоверение № 753/16.05.1979 г. и процесния поземлен имот с ид.№ 44063.6229.2151 с площ 513 кв.м и поради на липса на доказателства за наличие на втората предпоставка за издаване на заповедта, регламентирана в § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Безспорно е установено от събраните в хода на развилото се пред СРС съдебно производство, че в процесния имот е построена сграда. Този факт е установен от вещото лице по делото, което при изготвяне на допълнителната съдебно-техническа експертиза е изготвило и снимков материал на сградата, но не е могло да достигне до нея, поради това че пътят до същата е бил непроходим. Видно от административната преписка, включително и от Протокол № 28/01.01.2000 г., изготвен от комисия при СО – район "П.", че в предоставения за ползване на Г. К. Р. поземлен имот е построена масивна едноетажна сграда, застроена върху 24 кв.м, който факт е установен и с Протокол № 28/17.03.1999 г. на комисия при СО – район "П."

Обжалваното решение е неправилно поради необсъждане на всички представени с административната преписка доказателства, както и с оглед задължението на районния съд да назначи допълнителна СТЕ, с която да бъде възложено на вещото лице да провери в архив на Направление "Архитектура и градоустройство" при СО за наличие на строителни книжа относно построената в поземления имот сграда. Ноторно известен факт е, че строителните книжа се пазят безсрочно. Вярно е, че Съдът е дал указания по разпределение на доказателствената тежест на страните в процеса, но в АПК, съгласно принципа за служебното начало Съдът при изясняване на спорния въпрос разполага със законово гарантираното правомощие да изисква и задължава служебно освен страните по делото, но и трети неучастващи в процеса лица, да представят съответните доказателства. Съдът съгласно нормите на АПК, разполага с възможността на възложи изготвяне на съдебно-техническа експертиза. В тази връзка следва да се има предвид, че оспорването на заповедта не се развива по ГПК, а по правилата на АПК, доколкото касае за административен акт. В тази връзка Съдът е задължен да се произнесе по всички основания за законосъобразност на оспорения административен акт съгласно чл.168 АПК, независимо от релевираните в жалбата доводи и възражения.

В тази връзка са основателни релевираните от касатора възражения относно датата на построяване на сградата в поземления имот, респ. дали тази сграда отговаря на изискванията и условията на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ и че с решението на СРС е създадена неяснота.

Районният съд не е обсъдил представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. Касационната инстанция намира за неясни изводите на районния съд при подробен преглед на административната преписка, включително и приетите по делото експертни заключения. Но предвид категоричната законова забрана, съдържаща се в нормата на чл.220 АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение и няма право на прави нови фактически установявания.

В тази връзка обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане на същия съд при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона:

При новото разглеждане на делото първоинстанционният съд следва да извърши преценка законосъобразно ли е протекла процедурата по издаване на Заповед № РД 46-140/20.06.2001 г. На второ място следва да изиска строителните книжа, касаещи сградата в процесния поземлен имот, включително да бъде назначена допълнителна СТЕ, която да даде отговор кога е построена сградата, налични ли са строителни книжа, като на вещото лице бъде указано да извърши посещение в архив на Направление "Архитектура и градоустройство" при СО и му бъдат предоставени съответните книжа с цел установяване на точната дата на построяване на сградата.

На основание чл.226, ал.3 АПК първоинстанционният съд следва да се произнесе по отправените претенции за присъждане на разноски.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с § 19, ал.1 от ЗИД на АПК, Административният съд-С. град, VIII-ми касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ Решение № 20141260 от 17.06.2021 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 10038/2018 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.